

udvalg — jeg ved ikke, om vi kan kalde det et Hovedudvalg —, som ligeledes er valgt af og blandt Rigsdagens Partier, det er et parlamentarisk Udvalg. Det er meget muligt, at der ikke kan drages en direkte Sammenligning mellem disse to Udvalg, men dette Udvalg har dog sit eget Præsidium, hvis Medlemmer skiftes til at lede. Jeg henstiller altsaa denne Tanke til Overvejelse.

Det, der er Maalet — det er vi alle enige om —, er at tilvejebringe en Ordning, som kan være betryggende. Den højtærede Forsvarsminister har gentagne Gange betonet, at det, der var Hensigten, var at skaffe os en Ordning, som bevarede Freden for Danmark. Og det er fuldkommen rigtigt; men det har i hvert Fald været saaledes i tidligere Tid, at det ikke altid afhang af den enkelte Nation selv, om den kunde bevare Freden, men at andre blandede sig i dette Spørgsmaal og greb ind. Og da der altsaa, hvis vi ikke kommer til Nationernes Forbund og til, at der kan skaffes Sikkerhed for, at en Voldgiftsdomstols Kendelse følges, kan blive Fare for, at en Nation, selv om den i nok saa høj Grad ønsker at bevare Freden, ikke faar Lov til det, opnaas for en Nation en betryggende Ordning først, naar den foruden at tilsigte at bevare Freden tillige har til Opgave at beskytte og forsvare Selvstændigheden.

Forsvarsministeren (P. Munch): I Anledning af den sidste Udtalelse af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti vil jeg gerne sige, at for os ligger al Vægten paa, at den Ordning, der tilvejebringes, giver den størst mulige Udsigt til Fredens Bevarelse, idet det er vor Opfattelse — og jeg tror at turde sige, at for vide Kredse ogsaa udenfor dem, som tidligere har delt vor Opfattelse, er den Opfattelse fæstnet og styrket i Krigens Aar —, at brydes først Freden for Danmarks Vedkommende, kan intet Militærvæsen, som Danmark kan skabe, betrygge det danske Folks Selvstændighed og den danske Stats Tilværelse.

Naar det ærede Medlem dernæst mener, at Spørgsmaalet om Kommissionens Formand og Ledelse kan komme til Behandling i Udvalget, saa er dette naturligvis rigtigt, men jeg tror ikke, at det ærede Medlem skal vente sig, at man kan komme til det Resultat, at Sagen kan ordnes paa lignende Maade som for det politiske Udvalgs Vedkommende eller paa en saadan Vis, at der her skabes en Art Fællesudvalg fra Landsting og Folketing, der leder Behand-

lingen af dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem vil muligvis mindes, at da Tanken om det politiske Udvalg kom frem, var Tanken netop denne at skabe et Fællesudvalg af Landsting og Folketing, men at det ikke viste sig muligt at komme til en saadan Ordning af den Grund, at dette Ting, Folketinget, maa hævde, at det ikke kan lade skabe en Art rigsdagsmæssig Ledelse af betydningsfulde Spørgsmaals Forberedelse og Behandling, en Art rigsdagsmæssig Ledelse, hvor det bliver saaledes, at Tyngdepunktet ligger hos Landstingets Flertal og ikke hos Folketingets Flertal. I de Udvalg, som vælges, naar Landsting og Folketing vælger sammen, der er de Partier, som udgør Landstingets Flertal, Flertal i Modsætning til de Partier, der udgør Folketingets Flertal, og dette, tror jeg, allerede er afgørende for, hvorledes Folketinget maa se paa denne Sag. Ved enhver Forberedelse af betydningsfulde Sagers Afgørelse maa Folketinget nødvendigvis hævde, at Folketinget ogsaa under den nye Forfatning er det førende Ting i Danmarks Politik, og det vil derfor ogsaa blive nødvendigt ved Behandlingen af dette Spørgsmaal.

Dernæst udtalte det ærede Medlem, at om den Militærordning, vi havde faaet i 1909, havde han ikke sagt, at det var den, der havde holdt Danmark udenfor Krigen, men at det var den, der havde muliggjort det for Danmark at opfylde sine Neutralitetsforpligtelser, idet han gik ud fra, at disse Neutralitetsforpligtelsers Opfyldelse var en nødvendig Forudsætning for, at Danmark holdtes udenfor Krigen. Jeg tror, at dette i Virkeligheden er det samme, og overfor dette kan jeg kun gentage, at den Ordning, vi har haft af vort Militærvæsen i Krigsaarene, efter min Mening ikke var fornøden til Opfyldelse af Danmarks Neutralitetspligter, men at man meget vel kunde have opfyldt disse Pligter med en Ordning af den Karakter, som vi fra vor Side var Talsmænd for i 1909. Om denne min Mening udtalte det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at det er en Paastand, som Socialdemokratiet og de Radikale plejer at gentage, men at Paastanden ikke bliver sandere, fordi den bliver gentaget. Nej, naturligvis, dens indre Styrke forøges ikke ved Gentagelse; men i den Henseende svarer den nøjagtigt til den Paastand, det ærede Medlem kom med, at Ordningen af 1909 var nødvendig. Den Paastand bliver heller ikke sandere ved, at det ærede Medlem gentager den her i Salen. Det ærede Medlem gentog den uden nærmere at udføre den, og derved fremkaldte